

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כששופעים חוראה פנשיא חדוד, אין פה להתבונן
ולחת'יעץ - צריכים לעשות מה שאמר'ים!

ראר עמוד 5

ערב שבת קודש פ' בהעלותך (באה"ק: שלח)
ח'י' תהא שנת נפלאות טובה

רם

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

אי אפשר לדיביא משירה באופן כזה

שכשמועזים משהו מוציאים את ה"שולחן-ערוך" וניגשים למורה הוראה לשאלו – האם זה לא סתירה למה ששמעו? ■ כאשר שומעים הוראה מנשיא הדור, אין מה להתבונן ולהתייעץ ולעייץ בספרים – צריכים לעשות מה שאומרים ■ "כל היוצא למלחמת בית דוד" צריך לכתוב "גט כריתות" לכל ענייני העולם, ואם הוא לא עושה זאת, הוא בכלל "הרדא ורך הלכב" שעליו נאמר "לך וישב לבית" ■ מדוע צריכים כזה סדר, שתמיד זקוקים ללמד זכות, הרבה יותר טוב ה" שיתחילו כבר לציית, ואז יחסכו לרבי עבודה, וכבר מזמן היו מביאים את הנאולה ■ משיחת ש"פ שמיני ה'תשח"י – בלתי מוגה תרגום הפשוט ללשון הקודש – בערככת מערכת "יחי המלך"

א. בספר שבחי הארז"ל ושבחי לנשותינו – וכלשון הש"ס: "אזול... הרה"ו (שתלק גדול מהספורים שם ואמליך בדבתנו" (ולצם הענין כבר לא ה"י פלא בעינוהם על הארז"ל שיוכלו להגניע, אלא שדצו לבקש רשות דביתו שלא לשבת שבת בביתם) – כיון שאמרו נלך מקודם לבתינו נתחדד הרב חרדה גדולה וחכה ק"ף אל ק"ף ואמר: אוי לנו שלא היה בנו זכות להגאל, שאלמלא הייתם כולכם משיבים לי פה אחד שאתם רוצים לילך בשמחה גדולה תיכף היו נגאלים כל ישראל, שעתה היתה השעה עומדת להגאל, ומתוך שמאתם בדרב חזר תוללת לאיתנו בפי"ה".

סיפור זה הרי הוא חלק מתורתו,

בספר שבחי הארז"ל ושבחי לנשותינו שם (שתלק גדול מהספורים שם וכתבי הארז"ל), מסופר: "פעם אחרת בערב שבת סמוך להכנסת שבת יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת... כדי לקבל השבת (כפי שהסדר הוא ע"פ עקבלה – לצאת לשדה לקבל פני שבת מלכתא). ובתוך שהיו מטרורים אחר הרב לתלמידיו: חברי רצונם שנקל לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים? – וירושלים היא רחוקה מצפת יותר מ"ה פריסאות – השיבו קצת מן התלמידים: אנו מרוצים מך, וקצת מן התלמידים השיבו ואמרו: נלך מקודם ונרדיע

שה' חוכר הבית-מרוח מה'פריץ", ה'י חי בדרך כלל רחוק משאר היהודים. קרה פעם שיהודי שפרנסתו היתה מבית-המרוח – בא אליו הפרץ שה' בעה"ב של בית-המרוח, ואמר לו: אם לא תמיר את דתך ("ביישן דעם רענדל") אקח את שני ילדיך ואביאם אל הכומר – שאז שני הילדים בודאי ימירו את דתם, ובאם תן רוצה להחזיק את ילדיך, תמיר את הדת גם אתה. היהודי לא יכול ה' לעמוד בניסיון, והוא הסכים אמנם להמיר את הדת, אלא שהוא חשב שיעשה זאת רק כלפי חוץ ("לפנים וועגן"), אבל באמת הוא לא יאחרו בוה.

וכך הנה משר זמן, שלכתחילה ה' זה רק כלפי חוץ, אבל בהיותו נפרד מיהודים אזי לאחמ"ל זה נה' לא רק כלפי חוץ, עד שבמשך הזמן הם הפסיקו לגמרי לחיות יהודים.

הסדר ה' אז שנהגו להסתובב בין היהודים הנמצאים בעיירות הקטנות מגידים ובעל-הדשה ולדבר בפניהם דברי מוסר, וכך גם אירע שהגיע מגיד לעיירה זו שבה חי אותו יהודי, והמגיד דיבר דברי מוסר חריפים, ובעקבות אותם דברי מוסר החליטו היהודי ואשתו שהם מוכרחים לחזור ולחיות יהודים.

אלא שהשטן התערב – וכיון שה' זה בדיוק בחודש ניסן, אמרה האשה לבעלה: אמת אמנם שאנו צריכים לחזור ולחיות יהודים, אבל בוא נמתין עוד מספר שבועות. שאל הבעל: מדוע את רוצה להמתין מס' שבועות? ענתה לו האשה: היות ותיכף מגיע חג הפסח, שבפסח יש טריחה מרובה – צריכים לאפות מצה, לא לאכול חמץ ולהקשיר את הכלים שזוהי טריחה עצומה, אזי בוא נשאר גוים עוד מספר שבועות ונחסוך את כל הטרחה הזו!...

כדי לשבת על הכסא מפקדים צו מליין יהודים

ה. איני מתכוון לומר זאת עליהם (על המפלגות) – אבל זה ענין שבשביל לשבת עוד רגע על הכסאות יכולים להפקיד 13 מליין יהודים ושלוש בליין גוים, להבדיל, העיקר להשאר עוד רגע על הכסאות, שהרי סוף-כל-סוף הגזירה תתבטל, כיון ש"ביד חזקה אמלוד עליכם", והם לא יוכלו לישון בלילה – אם לא עכשיו זה יהי' בעוד רגע, אבל זה לא יתן להם לישון, בידועם שישנה גזירה שכזו, ואז הם יהיו מוכרחים לבטלה, אבל ברגע זה הם חושבים: הרי אפשר לשבת עוד קצת זמן על הכסאות ועבור זה יכולים לעשות עסקת חבילה ולמכור כל-כך חובה יהודים, כן ירבו, עם כל הפרטים שבוה, שלא צריכים לחזור עליהם.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שליז, מבר"ה תמוז ה'תשל"ז - בדרך תוגמה)

ג. ולזה ניתוסף עוד ענין: ברודיא ידעו שישינם רבנים אמיתיים וישנם כאלו רבנים שנקראו ”קאזאנער רבינער”, שפירדושו: ”דבנים מטעים”, כלומר מטעים הממשלה, וזהו ציווי הממשלה.

וכך גם בנדון-רדידן: ישנו מפלגות שאינן ”מטעים”, ואינן אומרות רק מה שהממשלה רוצה (ע”ד שישינה מפלגה נגד החזרת שטחים, שהיא אינה ”מטעים”, שלכן שיסתה היא לא כרצון הממשלה), וישנו גם מפלגות ”מטעים”, כלומר, שהן אמנם מפלגות המייצגות את הדת, אבל הן מטעים הממשלה; זוהי אכן מפלגה שתפקידה להגן על הדת, אלא שהיא מפלגה ”מטעים”, הם מוכרחים לומר הכל כרצון הממשלה.

האם כדי לקבל כמה

”פונטי” ליישכות, מותר

להפקיר שלש עשרה

מליון יהודים ולהסתכסך

עם שלשה בליון גויים?!

ולכאורה, אם הנכם מפלגה ”מטעים”, תאמרו בגלוי שאתם לא מפלגה כדי להגן על הדת, אלא הנכם מפלגה ”מטעים”, ואין לכם כלל דעה עצמאית; ואין אחת ולתמוז ”ידעו שאינכם אין מה לעשות, ושאנתם רק מוסרים דברים, כהווייתן, כלומר, מה שהממשלה מצוה עליכם לומר, ויכולו להכתיבלה לדבר עם אלו שמצויים עליכם.

את מה שמושביעיים ועומדים מורה סיני לומר – לא אומרים, מזה מתפעלים, לזה – טוענים – יש זמן, אבל על מה שהממשלה אומרת, צריכים לחזור...!

תאמרו בגלוי שאתם מפלגה ”מטעים”, ואל תאמרו שהנכם מפלגה שענינה להגן על הדת!

אפילו אנ”ש מתחילים להתעייף...!

ד. אינני רוצה לומר משל ע”כ – היות שבכלל רציני לפעול בזה בחשאי בכדי שלא יידעו שזה העוסק בזה הוא אחד מבוזין, אבל כשראיתי שזה לא יעז הוצרכתי לצאת בגלוי, אלא שקויתי שיעשו זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום, ונכשיו אני רואה שזה לא עוזר, וכולם מתעייפים ולא מרעשים על זה, עד שאפילו אני”ש מתחילים להתעייף [אפילו מה שעשו עד עתה גם לא ה”י מ”י יודע מה, אבל עכשיו מפסיקים בכלל לעסוק בזה – שהרי נה”י חם, ולא לכל אחד יש זמן], וא”כ לא יכולים לתבע שירעישו על זה] – והמשל הוא:

פעם ברודיא, בזמן שיד ה”צאר” היתה תקיפה, והיחודים אז היו תחת עול כמה גזירות, התפרסמו יהודים רבים מבינת-מרזח (”ארנדער”), ואתו יחד

צריכים לעשות מה שרובן אומרים, ואחר כך אפשר לשאול. ולכאורה באם יתכן עניין ד’מותרות” – אך ”עבדינו עובדו?” אך העניין הוא בני”ל, שבבנינים שנמסרו ל”דבן”, דודשה קודם כל התקשרות – ועל פי נגלה הפירוש הוא, שצריכים לדעת שד’בין” הם למדנים גדולים ואפשר לסמוך עליהם. ומה שיש לו קושיא... זה רק בגלל שרדסה אצלו היגיעה האמתית בתורה, וכאשר תה”י לו היגיעה האמתית, והוא יוכח, אז יוכח שהדין הוא כפי שד’בין” אמרו – זהו על פי נגלה.

ובמנומיות הענין: צריך להיות התקשרות וקבלת עול, וצריכים לציית ל”דבן” ללא חשבונות כלל. שזהו עניינו של יוצא צבא, שאין לו חשבונות כלל. עברו שום מציאות אינה קיימת, ישנו רק המפקד והוראותיו.

ג. אותו דבר מוצאים גם אצל שבט לוי, שכאשר משה רבינו אמר ”מ”י ל”י אל”, אזי ”ויאספו אליו כל בני ל”י וציינו להוראות משה, והגו כ”י” ו”האומר לאבוי ולאמו ג”י”. ולכאורה תמוה הדבר: הרי רק עכשיו הם באו ממתן-תורה, זה-עתה שמעו את עשרת הדברות שהקב”ה אמר ”כבד את אביך ואת אמך”, ושבט לוי לא חסא, והם היו שלמים בכל התה”א מצות, ואם-כן כיצד אפשר לציית לכאז פקודה?

אלא מצד מסירותם (”איברגענעבנקייטי”) למשה רבינו, מקבל התורה הראשון, הם לא חישבו שום חשבונות, הם ידעו דק דבר אחד: שצריך לעשות מה שמשה מצוה, והם ידעו שכל דבר משה מתאמים לצייו

ובמילא, הודאה בעבודתו.

ב. לכאורה, כיצד יתכן שעניין ד’איזיל ואמליך בדביתהו” יהווה סתירה להבאת המאלה? הרי זה כד על פי תורה – שבנוגע למילי דעלמא זקוקים ל”אמליך בדביתהו”, ובפרט עניין של שבת, שהדין כל עניינם של נרות שבת הם בשביל השלום שבין איש לאשתו, וישנם כמה ענייני חויב בשבת שבין איש לאשתו, וא”כ עניין שהיא לגמרי על פי תורה ומבוסס על הש”ע מדוע שזה יעקב את המאלה?

והמענה על כך הוא, שהחשבון הוא אמנם חשבון אך למלחמה הוא אינו שייך. אי אפשר להביא את משיח באופן כזה – שכששומעים משה (”א ווארט”) מוציאים את ה”שולחן-עדר” ונגשים חמרה הודאה לשאל פשט ב”באר היטב” – האם זה לא סתירה למ”ש ששמעו. לא באופן כזה נכללים להביא משיח.

זה במנומיות, ועל פי נגלה התרוץ הוא, שכאשר שמעו הוראה מהאר”י”ל שהוא הדין גאון גדול גם בנגלה (כדאיתא בלקיט”י תורה ובסמ”צ להרח”י) – יכלו לדעת (”האט מען געמענט וויסן”) שאפשר לסמוך עליו והוא לא יכשיל חס ושלום לעשות עניין שהיה היפך החלכה.

ובאם הוא מפקפק ח”י בדברי רב, ה”י מורה שחסר בהתקשרות, וכיחסר בהתקשרות חסר במילא באחדות, בה”כולנו כאחד”, ובמילא חסר גם בהתחילת שקודם לכן (”ברכנו אבינו”). והגמרא אומרת ”במילתא דרבנן עבדינו עובדא והודא מותרותינו”. קודם כל

"כמה פעמים ככה", וגם זה יתגלה

בקורב ש"הקיצו רננו שובני עפר" והוא הרבי – בראשם, וילך את כולנו, ותלמודי התנאים והתלמודי התלמודי להוראותיו ברשי, לקראת משיה צדקנו במהרה במינו.

(כ"ק אדמו"ר שלישי"א ציונה אשר התמזמים שנסעו לעיר השדה בשליחות של כ"ק אדמו"ר נ"ע (אשר כמה מהם נוכחו בעת ההתוועות) יאמרו לחיים ויננו וננו).

ה. אעפ"כ, גם עם תלמידים אלו שאמרו "איזיל ואמליך בדבתה", נשאר אתם האר"ל לקבל את השבת, וגם אחר-כך הוא למד אתם והם נשאר תלמידיו.

כי הגם אשר מצד העדר התקשרות הם לא היו מסוגלים להביא משיח, מפלגות הוא למד אתם לפי ערכם, עניינים שהם כלים להם, אשר באמצעם הוא יוכל להעלותם בהדרגה לדרגה נעלה יותר.

ואדרבה, מצד זה גופא, הוא ראה את גדול הרחמנות עליהם, שבגלל זה עליו להישאר ללמד אתם ולהדריכם.

ואתו הדבר הוא גם ביוצא צבא, כפי שדובר קודם ש"כל היוצא למחלמות בית דוד" צריך לכתוב "ע"כ ריתות" לכל ענייני העולם, ואם הוא לא עושה זאת, זאת-אומרת שמציאות כל-שהיא עדיין תופסת אצלו מקום, והוא בכלל "הרא" וד' הלב" שילוי ואמר "ילך וישוב לביתו", מפלגות, אין הכוונה שילך לביתו לישון, אלא שילך לביתו ויעשה שם – ע"פ – את הוראות המפקד, ומצווה גוררת מצווה, שעל"ז הוא במשך הזמן יתעלה ויחפור למקושר באמת עד שיזכה להיות

התורה.

וזהו גם ההוראה ממה שכתוב "יסיע משה ג' אל מדבר שור", שללא הטב על רצונם להישאר בבית הים, מפלגות הם עשו כפי ששמעו ציונים. הגם שיכלו לעשות חשבונות, האם מותר לעזוב ולפרוש מה"נגלה ושמחה ב" וללכת למדבר "נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין בו מים", ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה והתורה עצמה פוסקת שזוהי סכנה – מפלגות, הם לא ערבו חשבונות אלו, ביודעים שאפשר לסמוך על משה רבינו ולעשות כהוראתו.

ד. כך גם בכל דור דור, שכאשר שומעים הוראה מנשיא הדור, "אתפטרות דמשה בכל דרא", אין מה להתבונן ולהתייעץ ("מיישב זיון דר") ולעיון בספרים – צריכים לעשות מה שאומרים.

וכשם שתל' התמזמים עשו זאת כבר, שכאשר הרבי אמר להם לנסוע לעיר השדה, הם לא התיעצו עם האבא או עם החותן והחוננת, והם גם לא ערכו חשבונות שכאשר ילמדו יותר זמן בשיבה יתוסף להם בדיעה – כיוון שידעו שהם היילים, ולחיל אין שום עניין מחוץ למילוי פקודת המפקד.

הקב"ה הרי לא נשאר בעל חוב כלל, ובגלל המסירה ונתינה שלהם לרבי, הם הצליחו בשלחותם ורמו נחת-רוח לרבי, נוסף על ההצלחה בענייניהם הפנימיים, בין במשימות ובין ברוחניות.

כל זה הרי לא יותר מ"מידה כנגד מידה", והרי ברכתו של הקב"ה היא

מלה מפלגות?

בפרטים ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. באן המקום לחזור לנושא המדובר בחודשים האחרונים – וכל יום נוסף שעובר הדבר רק מסתבר יותר ונעשה גרוע יותר – זהו הענין הידוע, שאיננו רוצה לקרוא בשם "שאלה" כיון שזו כלל לא "שאלה" ואין בה שום בעיית ולא זקוקים להגיע כלל לראיות, אלא זהו דבר הפשוט – הענין ד"מלה יהודי".

באמת השאלה היא בכלל "מיתה איש אמיתי", כיון שבאם הוא אדם אמיתי ורוצה לראות את האמת, ולא רוצה לדמות את עצמו – הוא יודע שאסור לומר על גוים שהם יהודים, גם לא כדי להשיג כמה לירות – באם ישיגו – עבור ישיבתו!

מי ילמד בישיבות אלו? זה יגיע לכך שגוים כאלו שאמרו עליהם שהם יהודים, יראו ללמוד בישיבות אלו; הרי הם בעצמם אמרו שהם יהודים, וא"כ מוכרחים להכניסם לישיבות שלהם, להשיבם בראש וללמוד איתם! שכאשר לומדים תורה עם גוי זה הנה" הפך החיים שלו (סנהדרין נט, א), נוסף על האיסור שישנו על המלמד, שלא ללמד גוי תורה.

ונוסף לזה: האם כדי לקבל כמה "פונט" לשיבות (ואפי' אם זה הדבר "פונט"), מותר להפקיד שלש עשרה מיליון יהודים ולהסתכסך עם שלשה בליון גוים?!

ב. לאחמ"כ מקשרים זאת עם מפלגות.

צריכים לדעת שהענין של מפלגה בכלל הוא (כפי שהוא אמר בפרשת השבוע) "ארץ אוכלת יושבי", כיון שמפלגה אוכלת את האדם, היות והוא חושב רק אודות המפלגה! אוד כזה שהוא מלכתחילה לא בן-אדם (יע"ט קיון מענישטי"), אצלו זה בדיוק ההיפך: הוא אוכל את המפלגה; כפי שראויים בענין זה גופא שבשביל שהוא ישאר "מנהיג" הוא עושה כאלו עניינים ש"הורגים" את שמה הטוב של המפלגה, והוא מחרס ומחריב את שם המפלגה, והכל כדי שיקרא "מנהיג", כדי שישאר מנהיג וראש המפלגה (אמנם ראש המפלגה שיש לה כזה "שם", אבל ע"פ הוא חראש של המפלגה)!

כל זה מדובר באחד שאינו בן-אדם, שבשביל פניות אישיות הוא "אוכל" את המפלגה; אבל "הכשרים שבהם" המפלגה אוכלת אותם, כפי שראויים שעבור עניני המפלגה הוא יוצא ממדו ("אויס מענישטי"), ובשביל זה הוא אפי' "יחרג ואל יפרוש", הוא אוחד ב"כסא" ובמציאות של המפלגה, והוא למרבי יוצא מהגדלים, עד שלשם כך מפקידים שלש עשרה מיליון יהודים!

"לדחיקת עם הזמן" דימוזת המשיח

ולכאורה, מילא על עצמו הוא בעל-הבית, אבל כיצד הוא יכול להעמיד בסכנה יהודי אחד?

אלא את-זה רואים ממעשה המורלים, שכנ"ל הרי זאת היתה טענתם – שמילא על עצמם הם היו מוותרים, אך כיצד הם יכולים לשאת באחריות של כל בני ישראל, ואעפ"כ זה לא התאים ומזה נשתלשל חטא המורלים.

כיון שכאשר יודעים שזהו רצון העליון, לא צריכים לערוך שום השבונות, לא בנוגע לעצמו ולא בנוגע לשני (וכאשר לא עושים השבונות כלל, ישנם תכחות ומצולחים במילוי השליחות כ"ל).

ג. ועד"ז ישנו גם ענין השליחות אצל כל אחד בעצמו, שהוא צריך לשלוח את אבריו שיעסקו עם העולם, והרי הוא יכול לטעון, שמולא מה שהראש לומד עם שכל האנושי, שע"ז הוא יכול לסטות הצדה ("פאקרק"ן ארץ א זייט") (גם אצל יושבי אהל), הוא לא ירא מכן, כיון שהרי הואש לומד תורה, אבל שאר האברים, כמו חרמלים וחידים, כיצד יוכל הוא לעסוק איתם בעניני העולם? ולכן הוא אומר, שהעצה לזה היא, לעשות תעניות וסגופים.

אומר ע"כ הבעש"ט, שצריך להיות "עזוב תעזוב עמו", צריכים לעבוד עם המון, אע"פ שעם תעניות וסגופים הוא **לכאורה** יותר בטוח, אבל לא זוהי הכוונה, לא שהוא יסגר לבד בחדרו והי' מנותק מהעולם, אלא צריך להיות **עמו**, לעסוק עם המון, וע"ז יקוים בו הפטש האחר שבעזוב תעזוב עמו, שזהו מלשון הבטחה – וכלל הציונים שבתורה שהם כוללים בתוכם שני פירושים: לשון ציוני ולשון הבטחה. מבטיחים שסוף-כל-סוף יהי' עזוב תעזוב עמו.

ד. מהיכן ישנו הכח הזה: כשם שמוצאים אצל כלב, שמה פעל שהוא לא ירי' בחטא המורלים – ע"י מה ש"הייתה רוח אחרת עמו", שאצלו נהיתה בחי' עירוב, מנשמה כואת שאצלה אין זה נסיון כלל (וע"ד המבואר בתניא שלפעמים זוכה בינוני ל"בחי' רוח משרש איזה צדיק שתתעבר בו כו") – עד"ז הוא בכאוי"א, שישנו לזה הכח מלמעלה.

אך כיצד היתה לכלב "רוח אחרת", הוא הוצרך קודם להשתטח על קבר אבות, שהוא לא סמך על עצמו אלא רק על זכות אבות, והוא לא בא לאבת ואמר אני הוא זה וזה כו' (ד"ער און דער"), אלא הוא בא להשתטח וכו', שזהו ענין הליטול, פשוט ידים ורגלים, שהוא התבטל לגמרי ממצואתו (אויס מציאות").

וזה פעל שהוא לא ירי' בחטא המורלים, עד שהוא נהי' לבעל-הבית על תברון – המקום שאלין הוא חלק להשתטח.

ועד"ז הוא אצל כל יהודי, שדקא עי"ז שיש לו את ענין הביטול, שהוא מתבטל לגמרי ממצואתו, הוא יכול למלא את שליחותו, וגם לפעול עם יהודי שני, עד שירי' ה"קאתי מר", מלכא משיחא, במורה בימינו.

(משיחת ש"ס שלח החשכ"ו - בבתי חומה)

דבר מלכות

מהציונים למלחמת בית דוד ולהבא את הגאולה.

הוא יכול ה' להובילם לירושלים כשעיניהם עצומת?

רק תהיוץ הוא, שכאשר הוא ראה שהם החלו להתיישב בעתם, כלומר שחסר אצלם בהתקשרות, ובמילא ההליכה לירושלים לא הייתה פועלת את מה שהייתה צריכה לפעול.

בכדי להיות מ"חיוילי בית דוד" צריכים להיות שלמים בהתקשרות, ולא רק התקשרות בדיבור – "יפתחו בפייהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו" (ברית מלשון התקשרות), אלא אמנם ("שאקעי") צריך להיות בפועל, ראשית כל צריך להיות בפועל וא"כ אפשר גם לדבר, אך בדיבורים בלבד אי אפשר לאצט עדיין ידי חובה.

ובאם חסר בהתקשרות, אזי לבד זאת שהוא מפסיד את הטוב האמיתי שאלין הוא יכול היה לבוא – זה גם נוגע לכלל ישראל, וכחוראת סיפור ה"ל, שמחאזי"ל עד עתה עברו ארבע מאות שנה, וכל עניני הגזירות כו' שעברו בני ישראל במשך זמן זה – הכל מצד העדר ההתקשרות לחאזי"ל, כיון שאם ההתקשרות הייתה כדבעי, כבר מזמן הייתה באה הגאולה.

ח. הגמרא מספרת, בשבבותי' דרב היו גבבים, וזכותו של רב הגניב עליהם, כשנסתלקה זכותו חזרו בתשובה.

... מדוע צריכים כזה סדר, שתמיד זקקים ללמד זכות, הריבה יותר טוב ה"י שיתחילו כבר לציית, ואיזי יחסכו לרב עבודה, וכבר מזמן היו מביאים את הגאולה ע"י משיח צדקנו שיבוא לגאלנו במהרה בימינו.

מהציונים למלחמת בית דוד ולהבא את הגאולה.

ו. בביתא המשיח יבוא הרי כל היהודים, גם ה"אובדים בארץ אשר והתחדים בארץ מצרים", והיות שבביתא המשיח תלויה בהפצת המעיינות, לכן שלוחים שלוחים לכל המקומות עד ל"אשר ומצרים", שיפצו שמה את המעיינות וכינו גם את היהודים ההם להגאולה.

אבל מתי אפשר לשלוח שליח – כאשר הוא מקושר באמת, משא"כ כשהוא מתחיל להתיישב ביעתו, אזי אפילו אם הוא מסכים לנסוע, אך היישוב-הדעת לבד מורה שחסר אצלו בהתקשרות, ובמילא אי אפשר לשלוח שליח.

כי כאשר חסר אצלו בהתקשרות ל"משה עבד", וע"ז לה, לא יודעים האם הוא ישפיע על סביבתו או ה"ח תפוך – לא רק שהוא לא יהי' משפיע, אלא הוא תפוך עוד למושפץ.

כאשר הוא מקושר כדבעי, אזי אין שום חשש, היות והוא קושר למעלה, וכפתגם הידוע, כאשר קושרים למעלה לא נופלים למטה, ז"א, אפילו כאשר מצד עניני עבודתו עליו לכת "למטה", מכל-מקום עליו שום חשש שהוא יפיל או יחליק, כיון שהיא קושר למעלה. יל לא הוא חולך אלא המשלה חולך. וכעין "צשתרבה אמתה" שעי"ז הביאו מושיעין של ישראל, משא"כ כאשר מושיעין של לחשוש כנ"ל.

ז. רבוה יובן גם מה שהאזי"ל נשאר לקבל את השבת בצפת, דלכאורה, היות וע"י ההליכה לירושלים הייתה מניעה

הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודה השלילה

מאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ומזמן לאחר אמצעי עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהדעת נשיא דורנו ה"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלמה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזדע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", א' הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"ן, ועל-פי הדעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלה נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא – **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שהוא יוכל לקיים את שלחותו בפועל ולחוציא את כל ישראל מהגלות!

. . . לכל לראש – צריך לצאת בהכרח ובהדעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מיוחדת ("באשטייט") בזה – שקיבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, צריכים להיות חורים ("דורכנענומען") במקודה זו – כיצד זה מולך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חורים ("דורכנענומען") ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומתכה עד שמשיה יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויחנה מזה וכו', אלא – "להביא", הוא עושה כל החלוי בו כדי להביא "לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר משיח הוא "תזקת משיח", אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של "משיח ודאי" וכו').

(תוספות ש"ס חיי שורה מבהי"ח מסל החת"ש"ב - חומ"ג תתמ"ג ומאיד"ת*)

* התרגום הזה ותוקן מחדש ע"י המו"ל.

היסוד לשליחות – ביטול

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"
פי' שלה

א. ההוראה מכל ת"ל [פרשת המרגלים] היא:

לכאורה יהיה יכול לטעון, שהיות וכל ימיו הוא מתנהג ע"פ שילתן-עדרו, עד ששכלו נה'י שכל ע"פ תורה, ואפילו רמ"ח אבריו וש"ס גזדיו הם ע"פ תורה, מדוע אי"כ שהוא לא יוכל לערב את שכלו הוא, באשר בא לקיים את רצון העליון, הרי שכלו הוא שכל דקדושה?

ע"כ ישנה ההוראה מהמרגלים: אע"פ שהם היו נשיאים ו"קדוואי מועד אנשי שם", היתה להם טענה ע"פ תורה כנ"ל, אעפ"כ, כיון שהם ערבו את שכלם הם (אפי' דקדושה), יצא מזה אחר"כ חטא המרגלים, כיון שכאשר שומעים ממשם רבינו – ששיבנה מדברת מתוך דרונו – שכך צריכים לעשות, יש לעזוב את כל החבונות, ולציית לפקודת משה.

טען הוא, שקבלת עול היא רק ראשית העבודה וכו', כשהוא אוחז בתחלת העבודה (תניא פמ"א) – אבל הוא אוחז הרבה אחר ראיית העבודה, שהרי הוא עוסק כבר עשרות שנים בעבודה, ובמילא הוא יוכל להרשות לעצמו ("יך פארגניען") לערב את שכלו בענינים של תורה ומצוות (וכנ"ל הרי זה שכל דקדושה), ואדבה, זה יוסיף לו תענוג בתורה ומצוות... – אבל אומרים לו, שצריך להיות "ייהס כלב", ענין השתיקה והביטול, למסור את עצמו ("יך) אונסקעלען"), ורק לשמוע מה שאומרים לו, ולציית.

ומה ישיש לו קושיא ועוד מהמורה (בדוגמת הענין "תעלי לרקיע", שהוא דבר תמנע ע"פ תורה), איז מסתמא יוכל משהו אחר לחזק לו אותה, העיקר בזה הוא: הקושיא לא צריכה לגעת כלל, הוא צריך לעשות בקבלת עול, כפי שר"ב אמר "תומת ישרים תנחם" שזהו הענין דקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת, וזה ה'י' כל ענינו של משה, אע"פ שענינו של משה הוא הבנה והשגה, שהרי התורה שנקראת על שמו היא ענין של חבה והשגה כמ"ש "כי היא תכמתכם ובניתכם לעיני וגו'", אעפ"כ אומר המדרש שי"פתי יאמין לכל דבר – זה משה רבינו", ולכאורה כאשר המדרש מתפש מי הוא פתי, הוא לא מצא משהו אחר מלבד משה? אלא כיון שענינו של משה הוא קבלת עול, קורא לו המדרש בשם פתי.

ועד"ז גם ה'י' אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהיות והוא דיע שזהו רצון העליון, הוא מסר את עצמו לגמלי נעמד בסכנה, כדי לקיים ("אויספולען") את הרצון העליון.

ב. וכאן רואים חוראה נוספת: שלכאורה אינו מובן מה שראו אצל חב"י, שלא רק את עצמו הוא העמיד בסכנה, אלא גם יהודי שני, עד שהיו כמה שאין נשלחו לארץ גזירה (ואחורים מהם נמצאים עכשיו כאן בחתונותינו).

לכבוש את העולם הגשמי

.. חורראה מ'פ' שלח – חוראה כפולה:

לכל לראש בנוגע לעצם העבודה: יהודי יכול לחשוב שעדיף להשאר ב"רח סיני" וללמוד תורה, מליךד להתעסק בעבודת המצות, עבודה בעולם הגשמי, בחושבו מדיע עליו להכנס לנסינות וספיקות שיכולים להיווצר בחיי ה"חול", מצד זה שיעז העם היושב בארץ, ובכלל אפשר ש"לא נוכל לעלות ג' כי חזק הוא ממנו", ועד ש"ארץ אוכלת יושבי", מוטב שישאר לישב מונן בד' כותלי בית המדרש ובית הכנסת.

על זה הוא לומד חוראה מסעות המרגלים – שחקב"ה ציונה שתכלית הכוונה דירידת הגשמה בגוף היא דוקא ליכנס ולכבוש את ארץ כנען ולעשות ממנה ארץ ישראל, ואדרבה – "טובה הארץ מאד מאד", דוקא ע"י העבודה בארץ הגשמית מתגלה תכלית השלימות דטוב, ועד לאופן ד"מאד מאד", כי נתארה הקב"ה להיות לו יתבוד דירה בתחתונים דוקא.

ועד שזה פועל תכלית השלימות ביהודי, שלא רק שהעולם אינו מפרע לו, אלא אדרבה – "להמנו הם", שזה נעשה הלחם שלו שממ' אותו ופועל אצלו עליו באין עורר.

ונוסף לזה ישנה גם חוראה מכיבוש הארץ – בנוגע לאופן העבודה, שצריכה להיות "לדעת": לחשוב ולהתייגע בשכלו ודעתו ולחפש ולמצוא כל הדרכים (בהתאם טבע העולם) כיצד לכבוש את העולם הגשמי ולעשות ממנו "ארץ ישראל".

ובפרטיות יותר – יש בזה לימוד במיוחד לדורנו זה:

משה רבינו שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – נתן לכא"א מדור זה, דור האחרון בלות, השליחות לסיים השיירים האחרונים של העבודה ב"מדבר העמים" דגמלת, ולהכין את הדרך לכניסה וכיבוש בשלימות דארץ ישראל, ודכל העולם (שעתידה ארץ ישראל שתתפשט על העולם כולו).

נשיא דורנו שלח את כל היהודים – "שלח" – בתור שליחים ל"ויתורו את ארץ כנען", לראות ("איומוקו") ולמצוא את הדרך הכי טובה לכבוש את העולם ע"י הפצת התורה והיהדות, ובמיוחד – הפצת המלעינות חוצה.

ובזה מתבטאת השליחות של דורנו – ולכן אף אחד אינו יכול להתנתח מן האחריות ולעמד מן הצד או "להגר" מאחור, אלא אדרבה – כל אחד צריך להשתדל ללכת קדימה – "חלוצים תעברו לפני אחיכם בני ישראל כל בני חיל", וישנה הבטחה ש"ונכבשה הארץ לפניכם".

(מסיוח ש"פ שלח, מבר"ח תמוז ה'תשס"ח - מומ' תמוז מארדת*)

(* התרגום הגה ותקון מחדש. המו"ל

כאשר מערב דעתו ועצתו – ה"ז שורש ל"אומר לו עבוד כו"

מהחוראה שיעלנו ללמוד מפרשת המרגלים – שלא לערב את השכל ולעשות אזהר שינוי, אפילו שינוי הסדר בלבד, בדברי הרב, כ"ק מו"ח אדמו"ר, גם בשנדמה לו שיע' שינוי זה יעלח יותר בשליחותו, כי, בשינוי קצת מדברי הרב אפשר לסיעות עד בדומה לסיעות המרגלים, ובמ"ש"ק: ומה המרגלים שאמרו עליהם "כולם אנשים ראשי בני ישראל המה", כששינוי מדברי משה, בא לסיעות עד שאמרו "לא נוכל לעלות ג' – אנשים כערכנו על אחת כמה וכמה.

וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בפירוש מארז"ל "כך אומנתו של יצה"ר היום אומר לו עשה כך כו' עד שאמרו כו", שהיזה"ר, הנקרא "יער קולגונקער", אינו מתחיל לומר לאדם לעבור עבודה, כי, בהתחלה כוז בדואי לא ישמע לו, אלא תחילת דבריו "עשה כך", שכאשר עושה מצוה אומר לו היצר: "ייער גליך", גם אני מסכים שתעשה כך, וכשתחיל להקשיב לדעתו ועצתו – אף שהתחלה היא בונגע לעניי מצוה, אבל, מערב דעתו ועצתו – ה"ז שורש ל"אומר לו עבוד כו".

ולכן, התנאי העיקרי במלוי השליחות הוא – שמירת דברי הרב, ללא שינוי, וללא עירוב השכל, מתוך קבלת עול דוקא.

(מסיוח ש"פ שלח ה'ש"ת - בבתי מומה)

התקון לחטא המרגלים

.. ישנו ענין השכל, שענינו להבין בשכלו – איך שזה מתקבל מצד השכל שלו, וע"ז אומרים שקודם לזה צריך להיות ענין האמונה, שאמונה זה ענין שכולו לה', ולא מעורב בה השכל שלו.

הטא המרגלים ה' מה שהם החביסו על שכלם הם, ולא נשמעו לדבר ה'י שנמסר להם ע"י משה, והתקון לזה הוא שקודם צריך להיות ענין האמונה ורק אח"כ מגיע מה שמביין בשכלו.

(תמוז חפשי תמוזת ש"פ שגיד ה'תשכ"ח - בבתי מומה)